

σου. Δεν είχε για σένα ο κινηματογράφος !...

Κι' ο Ρόναλντ Κόλμαν γύρισε πράγματι με εισιτήριο τρίτης θέσεως στη Νέα Υόρκη χωρίς δεκάρα και χωρίς καμιά έλπιδα στην καρδιά του.

Ο φόβος όμως της δυστυχίας και της πείνας που τότε τον είχε τρομοκρατήσει στα παιδικά του χρόνια, τον έκανε ν' αναστατώσει τον κόσμο για να βρη μια δουλειά. Και πέτυχε να προσληφθῆ σ' ένα θέατρο ως υποβολεός! Από τη μικρή θέσι του κοντά στα φώτα της ράμπας παρακολουθούσε κάθε βράδυ την παράστασι και με πονοκέφαλο πήγαινε κατόπιν να κοιμηθῆ. Εκείνη την εποχή είχε παύσει να κάνει όνειρα και είχε βαρεθῆ να ελπίζει.

Επειτα από λίγο βρέθηκε τέλος στο θέατρο «'Αμπέρ». Κι' εκεί έντελως τυχαία γνώρισε τον γνωστό σκηνοθέτη Χένρυ Κίνγκ. Αυτός ο καλλιτέχνης ζητούσε έναν παρτεναίρ για την Λιλίαν Γκός για το έργο «Λευκή 'Αδελφή». Μόλις αντίκρουσε τον Ρόναλντ Κόλμαν έβγαλε ένα ξεφωνητό χαράς. Ήταν ο άνθρωπος που του χρειαζόταν. Και του πρότεινε να παίξῃ στον κινηματογράφο. Μά εκείνος νόμισε ότι τον κοροΐδευε και του δήλωσε:

— Σας λέω ειλικρινά ότι δεν πρέπει να χάνετε άδικα τον καιρό σας μαζί μου. Πήγα στο Χόλλυγουντ, άπέτυχα και μάλιστα μου δήλωσαν ότι δεν έχω φωτογένεια κι' ότι δεν κάνω για τον κινηματογράφο.

Ο σκηνοθέτης όμως άρχισε να γελά.

— «Όλα θα διορθωθουν, τ' άπάντησε μ' ένα πονηρό χαμόγελο.

Κι' ο Ρόναλντ Κόλμαν βρέθηκε έτσι άλλη μια φορά στην πόλι του κινηματογράφου, στην οποία έπειτα από ένα καλό και κατάλληλο μακιγιάρισμα, σημείωσε εξαιρετική έπιτυχία.

Είχε γίνει ο ιδανικός τύπος του κομψού και σοβαρού άνδρος κι' ο αγαπημένος «άστéρας» όλων των 'Αμερικανίδων. Ύστερα έγινε ο συμπαθής «άστéρας» της Εύρώπης και γύρισε στα διάφορα στούντιο δεκάδες φίλμ, όπως το «'Αγγελος της Κολάσεως», τη «Μασκαράντ», τον «Κατακτητή των 'Ινδιών» και άλλα.

Ο όμιλών κινηματογράφος δεν του πείραξε καθόλου την καλλιτεχνική δόξα του. Τον έκανε μάλιστα πιο διάσημο και πιο συμπαθή. Κι' έτσι ο Ρόναλντ Κόλμαν μπορεί να πῆ ότι είνε εύτυχισμένος.

Όσοσο στην ιδιωτική ζωή του είνε πολύ άπλός και δεν έχει τώρα πειά τρελλές αισθηματικές περιπέτειες, γιατί είχε κι' αυτός δώ και λίγο καιρό την τελευταία έρωτική περιπέτειά του, η οποία κατέληξε σ' ένα εύτυχισμένο γάμο κι' έπειτα σ' ένα κοινό διαζύγιο. Ο Ρόναλντ Κόλμαν είχε παντρευθῆ την Μπεννίτα Χάουμ, την οποία χώρισε κατόπιν γιατί τον άπατούσε. Όσοσο αυτό δεν τον έμποδιζει να κρατάη σήμερα τα σκήπτρα της δημοτικότητας και να θεωρηται από όλους ο αιώνιος γόης του Χόλλυγουντ.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΦ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΕΙΚΟΣΙ ΜΟΥ ΧΡΟΝΩΝ

Στο σπίτι της 'Αγάπης μια μέρα άπαντηθήκαμε,
Και στο παιχνίδι άπάνου συντρόφια άγνά πιαστήκαμε,
Συντρόφια' την καρδιά μου έβανα έγώ και σάδινα,
Κι' εσύ τα χείλια μόνο, τα χείλια σου τα ρόδινα.
Και στο παιχνίδι άπάνου μαλλώνοντας, χωρίσαμε,
Κι' ό,τι είχαμε θαλμένα να πάρουμε ζητήσαμε.
Μα σε παιχνίδι τέτοιο—τό ξέρεις—ό,τι θάνεται,
Τό παίρνει πειά η 'Αγάπη και μια για πάντα χάνεται.
'Εχάσαμε κ' οι δυό μας — χαρά σ' εσέ, κυρία μου!
'Εσύ φιλιά μονάχα, κι' έγώ την εύτυχία μου.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;...

(Τι άπαντουν η δεσποινίδες)

Ός και εις προηγούμενον φύλλον έγγραψαμεν, η έρευνα περί του «'Ιδανικού Συζύγου» τελειώνει μετά 2-3 φύλλα, όποτε θα δοθουν και τα δώρα. Ας μην άνυπομονουν λοιπον οι αγαπητοι άναγνώστα μας.

Η δις «ΑΓΡΙΟΚΟΡΙΤΣΟ» (Πρέβεζα), θεωρεί ως ιδανικό σύζυγο τον άνδρα που θα έχη χαρακτήρα ήσυχο, σταθερό, χωρίς θίαια πάθη και κακές συνήθειες και ο όποιος θα συναισθάνεται βαθειά τα καθήκοντα του γάμου και θα θεωρητή την γυναίκα του ως σύζυγο, αλλά και μητέρα και αδελφή.

Η δις Α. Γ. (Χατζηκυριάκειον-Πειραιεύς) μās γράφει: «Κατά τη γνώμη μου, ιδανικός σύζυγος είνε εκείνος που θ' αγαπήσω με την καρδιά μου και που θα σκορπίση την υπέροχη χαρά του έρωτος στην ψυχή μου. Δυστυχώς όμως σήμερα άγάπη δεν υπάρχει, διότι όλοι οι νέοι ζητουν χρήμα και μόνον χρήμα. Συνεπώς στην εποχή μας δεν υπάρχουν ιδανικοί σύζυγοι.

Η δις Α. Μ. Α. (Κέρκυρα), θεωρεί ως ιδανικόν σύζυγον τον ...προπολεμικόν άνδρα, που ήθελε τη γυναίκα πραγματική νοικοκυρά και άρχόντισσα στο σπίτι της, χωρίς τα σημερινά ψεύτικα στολίδια και καλλυντικά που χρησιμοποιουν η μοντέρνες γυναίκες.

Η «ΑΓΑΠΗ ΞΑΝΘΟΥΛΑ», θεωρεί ως ιδεώδη σύζυγον ένα νέον πτωχόν, εργατικόν και όχι όκνηρόν, που να την αγαπά ειλικρινώς και να φροντίζη πώς να κάνη εύτυχέστερη τη ζωή του σπιτιού του και της οικογενείας του.

Η «ΖΗΤΙΑΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ», (Πειραιεύς), μās γράφει: «Κατ' έμέ, ιδανικός σύζυγος είνε εκείνος που θα με κάνη πραγματικά εύτυχισμένη με την άγάπη του. Ο άντρας αυτός δεν πρέπει να είνε ούτε πλούσιος, ούτε ωραίος, ούτε δοξασμένος, αλλά σεμνός και εύγενικός στους τρόπους του, τίμιος, ειλικρινής και εργατικός».

Η δις Ν. Π. (Λαμία), έχει την γνώμη ότι ο ιδανικός σύζυγος δεν μπορεί να κριθῆ από τις έξωτερικές ψεύτικες έκδηλώσεις, αλλά από την ψυχική του καλλιέργεια και μόρφωσι, η οποία όσο τελειότερα είνε, τόσο τον κάνει και πιο ιδανικό σύζυγο για τη γυναίκα που θα πάρη.

Η «ΤΡΕΛΛΗ ΠΑΙΔΟΥΛΑ» (Θεσσαλονίκη), μās άπαντά: «Ο άνδρας που θα με συνοδεύση σε όλο το δρόμο της συζυγικής ζωής, θέλω να είνε ωραίος, μα πάρα πολύ ωραίος, άδιαφορώ δε αν τον κυνηγουν άλλες, γιατί έχω έμπιστοσύνη πως θα τον κρατήσω δικό μου. Δεν μ' ενδιαφέρει αν είνε πλούσιος, θέλω όμως να με αγαπά τρελλά, γιατί μόνο η άγάπη είνε η εύτυχία».

Η Δις Μ. Π. (Νέον Φάληρον), μās γράφει: «'Αγαπητό μου «Μπουκέτο», ένας άντρας είνε ιδανικός όταν τιμά πάντοτε και σέβεται την σύζυγόν του. Ένας τέτοιος λοιπον άνδρας με την υποστήριξι και την άγάπη μιας έναρέτου συζύγου, μιας μητέρας με σεμνό πρόσωπο και γλυκειά στοργή για τα παιδιά της, δεν μπορεί παρά να είνε το πρότυπο του συζύγου και του προστάτου της οικογενείας του».

Η δις ΚΙΚΗ, θεωρεί ως ιδανικό σύζυγο ένα νέο με ψυχή λεπτή, που να είνε άφωσιωμένος στη γυναίκα του και στα παιδιά του, που να μη ζητά άλλη χαρά από τις οικογενειακές, που θα του χαρίση ένας άρμονικός γάμος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέχεια.